

třovatí vady řízení v tom, že úřad k rozsudku tomu nepozíral, když se ho strany v správním řízení nedovolaly.

Že by st-lé nebyli měli v správním řízení možnosti provéstí důkaz o soukromoprávní povaze svých užívacích práv, nelze přiznati. Neboť i když st-lé nebyli přibráni k šetření o povaze těchto práv konaném obecním úřadem dne —, což však stížnost nevytýká, měli dojista možnost aspoň ve svých rekursech nabídnouti důkazy o svých tvrzeních; to se však nestalo.

A rovněž nelze sdíleti názoru stížnosti, že úřad měl k rozsudku nyní ve stížnosti dovolanému přihlédnouti z povinnosti úřední, poněvadž nelze dojista na něm požadovati, aby, maje zjištěný dostatečný skutkový podklad pro svoje rozhodování, sám pídil se nad to po novém skutkovém materiálu pro podepření námitek, jež strana proti rozhodnutí nižší stolice vznáší.

Dospěl-li však úřad právem k závěru, že poživací práva st-lů zapsaná ve vl. č. 61 poz. knihy Radoušské jsou požitečnými právy k obecnímu statku ve smyslu § 70 ob. zř. a tedy právy veřejnými, pak byl také, jak stížnost ostatně sama připouští — kompetentním rozsudečně vysloviti, že ve smyslu § 2 zákona ze 17. července 1919 č. 421 sb. z. a n. zanikla a mají býti dle § 5 z pozemkové knihy vymazána.

Je tedy stížnost bezdůvodnou.

Č. 1174.

Obvodní notáři (Slovensko): Zákonem z 22. března 1920 č. 211 sb. z. a n. nenastalo ex lege jmenování oněch notářů, kteří v době sestátnění úřadu toho, totiž dne 1. srpna 1920, byli v úřadě tom činni.

(Nález ze dne 18. února 1922 č. 2103.)

Prejudikatura: nál. č. 1142.

Věc: Gustav R. v M. Č. (adv. Dr. P. Šimkovič z Bratislavy) proti ministerstvu vnitra (min. taj. Dr. K. Ludwig) o jmenování.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l, který nemá notářského diplomu, byl učitelem ve výslužbě. V roce 1919 pověřil jej župan turčanský zastupováním obvodního notáře v M. Č. Dne 24. června 1920 došla ministra s plnou mocí pro správu Slovenska žádost st-le, v níž uváděje, že byl dne 25. ledna 1919 jmenován dočasným obvodním notářem, domáhá se toho, aby byl podle zákona ze dne 22. března 1920 č. 211 sb. z. a n. přijat do státní služby a definitivně potvrzen ve svém úřadě, podotýkáje, že nároku na výslužné nečiní.

Min. vnitra výnosem z 18. února 1921 č. — sdělilo min. s plnou mocí pro správu Slovenska, že nenavrholo ministerské radě jmenování st-lovo, protože je starší 60ti let. Výnosem z — prohlásilo k opětnému zakročení posléz jmenovaného ministerstva, že z důvodu dříve uvedeného nelze vzítí jmenování v úvahu.

Min. s plnou mocí pro správu Slovenska výnosem z — oznámilo st-li, že posléz cit. výnosem min. vnitra byla jeho žádost zamítnuta, načež dalším svým výnosem z téhož data poukázalo župana v Turč. sv. Martině,

aby st-l byl do 30. června 1921 propuštěn aneb podle uherského systému pensionován.

Do rozhodnutí min. vnitra podaná stížnost vytýká, že byla žádost zamítnuta, nebyl poukázán plat podle zákona ze dne 7. října 1919 č. 541 sb. z. a n. a st-l bezdůvodně bez výslužného propuštěn.

V odpor vzatým rozhodnutím nebylo nic jiného vysloveno, než že se zamítá žádost st-lova za jmenování obvodním notářem ve smyslu zákona ze dne 22. března 1920 č. 211 sb. z. a n., a proto se mohl nss zabývatí jen otázkou, bylo-li tímto výrokem porušeno právo st-lovo. On spatřuje porušení svých práv v tom, že v odpor vzaté rozhodnutí neuznalo jeho nárok na jmenování ze zákona nastavší ipso facto, totiž tím, že byl po 1. srpnu 1920 ponechán v úřadě nyní státním.

Nárok takový však po názoru nss neexistuje. Zákon ze dne 22. března 1920 č. 211 sb. z. a n. vyslovil v § 1, že dnem, který určí nařízením, bude úřad obecních a obvodních notářů na Slovensku obstaráván pouze státními úředníky ustanovenými podle tohoto zákona. V § 4 určeno, že tyto notáře jmenuje ministr vnitra a proto, v § 5 uloženo všem obecním a obvodním notářům na Slovensku, kteří v den účinnosti zákona skutečně úřady tyto vykonávali, aby do 60 dnů od účinnosti zákona nebo v jiné lhůtě stanovené ministrem vnitra podali žádost o jmenování, načež §§ 6 a 7 činí opatření jak o těch, kteří nepodají včasné žádost, tak o těch, kteří sice tak učinili, ale jmenování nebyli, odstraňuje je vesměs z dosavadního služebního úkonu.

Z těchto předpisů je patrné, že zákonem sestátněn byl jen úřad obecních a obvodních notářů, nikoliv také dočasní funkcionáři, kteří v době sestátnění totiž dne 1. srpna 1920 (§ 6 nař. ze dne 4. června 1920 č. 383 sb. z. a n.) ve zmíněných úřadech byli činni, a tito jen tehdy mohou se státi notáři ve smyslu tohoto zákona, když jimi byli ministrem vnitra jmenováni.

Nenastává tudíž vůbec jmenování ze zákona a vzhledem k tomu nelze do odst. 2 § 6 nař. ze dne 4. června 1920 č. 383 sb. z. a n. vkládati zákonu odpcrující smysl, že by notáři ustanovení podle § 5 zákona — tedy vlastně v tomto § uvedení všichni ať definitivní ať provisorní notáři dne 15. dubna 1920 skutečně slouživší — byli dnem 1. srpna 1920 sestátněni a jde v předpisu tomto o otázku jinou, zde v úvahu nepřicházející, totiž otázku činnosti posud nejmenovaných obecních a obvodních notářů po 1. srpnu 1920.

Poněvadž tudíž nárok st-lův na jmenování ze zákona po právu není odůvodněn, nebyla v odpor vzatým rozhodnutím jeho práva porušena.

Nehledíc ani dále k tomu, že st-l ani nesplnil podmínku stancvenou § 5 cit. zákona, podav žádost svoji opožděně a nehledíc k následkům, které by skutečnost tato měla podle §§ 6 a 7 cit. zákona, o kterých v odpor vzaté rozhodnutí žádného výroku neobsahuje, bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 1175.

Ochrana nájemníků: * Jde-li o přípustnost zvýšení nájemného z bytu zařízeného, který 1. srpna 1914 byl pronajímán pouze v lázeňském období lázeňským hostům, později však jako byt celoroční, nelze vzít za základ nájemné z r. 1914, nýbrž nájemné při prvním celoročním